

Dağ Sıçanının Dağ Fırını

Ebru Mina TOMURCUK

Dağ Sıçanının Dağ Fırını

Ebru Mina TOMURCUK

Güneşli bir dağın yükseklerinde, patikanın kır çiçekleriyle düzgün gri kayaların yanından kıvrılıp geçtiği bir yerde, Marlo adında tıknaz bir dağ sıçanı bir fırın açtı. Önünde kocaman bir cebi olan gök mavisi bir önlük giymiş, boynuna da kırmızı bir boyunbağı bağlamıştı. Sıcak kahverengi tüyleri una bulanmış, tombul patileri tarçın kokuyordu. Her sabah taze ekmek kokusu patikadan aşağı süzülür, yürüyüşçüleri de hayvanları da selamlardı.

Marlo küçük fırını çok seviyordu. Önlüğünün cebine küçük ahşap bir oklava sokar, ekmek somunlarını şekillendirirken mırıldanırdı. Kabarık kuyruğu arkasında mutlulukla sallanırdı. Patika yolcularla dolup taşardı ve birçoğu sıcak bir çörek ya da çıtır bir somun almak için dururdu. Marlo taze ekmeğiyle gurur duyardı ve sıcacık dostça gülümsemesi herkesi evinde hissettirirdi.

Ama haber dađ patikalarında hızla yayıldı. Kısa süre sonra her yerden hayvanlar Marlo'nun ekmeđini istedi. Tilkiler, sincaplar, hatta bir baykuş ailesi bile teslimat istedi. Marlo sepetleri kendi taşımaya çalıştı, ama tıknaz ve yuvarlaktı, patikalar da dikti. Kar gelmeden önce tek başına teslimat yapamıyordu. Bir un çuvalının üstüne oturdu, endişeyle, bıyıkları sarkmış halde.

Tam o sırada Pip adında minicik bir pika fırının kapısına koştu. Pip bir ekmek somunundan bile küçüktü; yumuşak, grimsi kahverengi tüyleri ve kocaman yuvarlak kulakları vardı. Göğsünde minik yeşil bir çanta, başında küçük bir meşe palamudu kabuğundan şapka taşıyordu. "Ben yardım edebilirim!" diye ciyaktadı Pip, parlak siyah gözleri ışıldayarak. "Hızlı ve çevikim, bu dağdaki her patikayı bilirim."

Marlo gözlerini kırptırdı. "Sen mi? Ama sen çok küçüksün!" Pip çantasından rulo yapılmış bir kâğıt liste çıkardı. "Küçük ama hızlı," dedi. "Hayvanları teslimat ekiplerine ayırabilirim. Ekmeği birlikte taşırız." Marlo'nun koyu, yumuşak gözleri kocaman açıldı. Yardım istemeyi hiç düşünmemiştir. Yavaşça başını salladı. "Deneyelim," dedi ve sıcak gülümsemesi geri döndü.

Pip yardımcı bulmak için kořtu. Önce hardal sarısı atkısı olan ve kahverengi deri bir teslimat çantası taşıyan Fennel adında uzun bir tilki buldu. "Dik yukarı patikalarda somun taşırmısın?" diye sordu Pip. Fennel gür kuyruğunu salladı. "O patikaları iyi bilirim," dedi. "Yardım ederim." Pip minik bir kurşun kalemle adını listeye yazdı.

Sonra Pip, Olive adında bilge bir baykuşa gitti. Olive mor örgü bir yelek ve küçük yuvarlak gözlükler takıyordu. Bir kanadının altında bir dosya tutuyordu. "Teslimat listesini tutup her durağı işaretler misin?" diye sordu Pip. Olive gözlüklerini düzeltti. "Bunu yapabilirim," dedi sakince. "Ve herkese ilk kardan önce bitirmelerini hatırlatırım."

Marlo bütün gece ekmek pişirdi. Fırın sıcak ve altın rengi parlıyordu. Hamur açtı, çörekler şekillendirdi, sıcak somunları fırından çıkardı. Mavi önlüğü un içinde bembeyaz olmuş, kırmızı boyunbağı da unlanmıştı. Sabaha kadar sıcak ekmek sepetleri her masayı doldurdu. Pip somunları her ekip için çantalara ayırdı. "Tilki Ekibi yüksek patikayı alır," dedi. "Baykuş Ekibi listeyi kontrol eder."

Teslimat ekipleri yola çıktı. Fennel tilki, ekmeğe dolu deri çantasıyla dik patıkaya fırladı. Hardal sarısı atkısı rüzgârda dalgalanıyordu. Pip durak durak koştu, her hayvanın siparişini aldığından emin oldu. Olive baykuş, kanadının altında dosyasıyla tepelerinde uçtu ve yönergeler haykırdı. "Sincaplar için iki somun!" diye öttü. "Tavşanlar için bir somun!"

Başta her şey yolunda gitti. Ama sonra rüzgâr soğudu ve gri bulutlar gökyüzünde yuvarlandı. İlk kar erken geliyordu! Marlo gökyüzüne baktı ve içinde bir endişe kıpırtısı hissetti. Pip listesini kontrol etti. "Daha çok durağımız kaldı," dedi. "Ama birlikte çalışırsak bitirebiliriz." Bütün hayvanları kısa bir toplantı için fırına çağırdı.

Marlo hayvanların önünde durdu, patileri birbirine kenetlenmişti. "Bunu tek başıma yapamam," dedi dürüstçe. "Ama birlikte, kar gelmeden her somunu teslim edebiliriz." Hayvanlar başlarını salladı. Fennel öne çıktı. "En uzun patikayı ben alırım," dedi. Olive dosyasını kaldırdı. "Herkes zamanında yetişmelerini sağlarım," dedi. Pip gülümsedi. "Ben de her ekibe rehberlik ederim."

Ekipler patikalarda koşturdu. Fennel ekmeği en yüksek inlere taşıdı, uzun bacaklarıyla kayaların üzerinden atladı. Olive her durağı işaretledi, gözlükleri ışıldadı. Pip ekipler arasında fırladı, onlara zamanı hatırlattı. Marlo fırında kaldı, olabildiğince hızlı daha çok ekmek pişirdi. Un uçtu, fırın gürledi. Herkes tek yürekle çalıştı.

Tam ilk kar taneleri düşmeye başladığında son somun teslim edildi. Hayvanlar sevinçle bağırdı. Başarmışlardı! Marlo patilerini önlüğüne sildi ve gülümsedi. "Görüyorsunuz," dedi Pip, "küçük yardımcılar büyük işler yapabilir." Olive başını salladı. "İşbirliği bir topluluğu güçlü kılar," dedi bilgece. Marlo arkadaşlarına baktı ve kar soğuk olmasına rağmen içi ısındı.

O akşam hayvanlar sıcacık bir şölen için fırında toplandı. Marlo'nun sıcak ekmeğiyle paylaşmak için fındık, böğürtlen ve bal getirdiler. Fırın parlıyordu ve küçük fırın kahkahalarla doldu. Fennel dik patikaların hikâyelerini anlattı, Olive teslimat listesini bir şiir gibi yüksek sesle okudu. Pip bir ekmek sepetinin üstüne oturdu, meşe palamudu şapkası hafifçe yana kaymıştı, gurur duyuyordu.

Marlo ayağa kalktı ve küçük bir somunu kaldırdı. "Teşekkürler, dostlarım," dedi. "Her şeyi kendim yapmam gerektiğini sanmıştım, ama bana birlikte çalışmanın fırını güçlendirdiğini gösterdiniz." Hayvanlar patilerini ve kanatlarını çırpı. Dışarıda kar yumuşakça yağıyordu, ama içeride fırın sıcak ve aydınlıktı. Dağ sıçanının dağ fırını herkes için bir yer olmuştu.

Ve böylece bütün kış boyunca hayvanlar Marlo'ya ekmek pişirmesinde ve teslimat yapmasında yardım etti. Pip listelerini tuttu, Olive programı düzenledi, Fennel karlı patikalarda ekmek taşıdı. Fırın kalabalık ve mutlu oldu, herkes taze ekmeğine zamanında kavuştu. Marlo, bir topluluk işinin işbirliğiyle güçlendiğini öğrendi. Ve her sabah sıcak ekmek kokusu dağdan aşağı süzülerek gelen herkesi selamladı.